

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **KAMENOLOMY ČR s.r.o.**, se sídlem Polanecká 849, Ostrava, IČ: 49452011
zastoupeného: JUDr. Pavel Juchelka, advokát, se sídlem sady Svobody
448/4, Opava

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2017, č.j. 696/580/17, 28066/ENV, sp. zn. 000368/A-10,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava (dále také jen obecně „inspekce“), ze dne 25. 1. 2017, čj. ČIŽP/49/OOV/SR01/1612562.004/17/VUP. Ve správním řízení byl žalobce shledán vinným za (a) správní delikt podle ust. § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „vodní zákon“), kterého se dopustil tím, že v období od 1. 1. 2015 do 19. 10. 2016, prokazatelně dne 20. 9. 2016, vypouštěl odpadní vody po mytí obslužných komunikací a zpevněných ploch v areálu kamenolomu Bohučovice prostřednictvím půdních vrstev do vod podzemních bez povolení k nakládání s vodami, čímž porušil ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona; (b) za správní delikt podle

ust. § 125g odst. 3 vodního zákona, kterého se dopustil tím, že v období od 1. 1. 2015 do 19. 10. 2016 zacházel se závadnou látkou ve větším rozsahu – naftou v technologickém zařízení pro skladování PHM ČS typu NND 16Bn v areálu kamenolomu Bohučovice na vodohospodářsky nezabezpečené manipulační ploše, kdy neučinil odpovídající opatření v místě manipulační plochy, kde se provádí stáčení a výdej této vodám závadné látky, tj. neumístil zařízení tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku této látky do půdy nebo jejímu nežádoucímu smísení se srážkovými vodami, čímž došlo k porušení ust. § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona. Za tyto delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši xxx Kč podle ust. § 125a odst. 3 vodního zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při přezkumu věci vázán. Nejprve namítá nedostatek kompetence, který dovozuje z ust. § 104 odst. 1 a § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona, když tato ustanovení nejsou hmotněprávní ustanovení, ale ta jsou až ust. § 125l odst. 7 vodního zákona, které chybí ve vymezení deliktu. Proto se podle názoru žalobce musí jednat o nezákonné rozhodnutí ve smyslu absence údaje podle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“).

Dále namítá nedostatek naplnění zákonného pojmu „*odpadní vody*“ v rozhodnutí, když odkazuje na zákonnou definici podle ust. § 38 vodního zákona. Namítá, že v rozhodnutí není skutkové vymezení deliktu, neboť výrok neobsahuje uvedení skutečností, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, že vody po mytí obslužných komunikací a zpevněných ploch jsou vodami odpadními. Skutečnost, že k čištění byly použity tzv. důlní vody, není podle názoru žalobce předpokladem, že se jednalo o vody odpadní, což není patrné ani z výroku, ani z odůvodnění. Poukazuje na shora uvedenou zákonnou definici a uvádí, že o odpadní vodu se může jednat pouze ve dvou důvodech, jednak po jejím použití při mytí obslužných komunikací a zpevněných ploch došlo ke změně její jakosti, nebo v druhém případě, že voda mohla ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Inspekce ve výroku uvádí, že v odebraných vzorcích bylo naměřeno 22 000 až 42 000 mg/l nerozpuštěných látek, a lze se podle názoru žalobce pouze domnívat, že vody byly označeny za odpadní právě proto, že došlo po jejich použití k mytí komunikací ke změně jejich jakosti. To podle žalobce nebylo prokázáno, neboť nebylo zjišťováno znečištění nerozpuštěných látek ve vodě použité k mytí komunikace, ale pouze ve vzorcích odebraných z odvodňovacích žlabů či příkopů. Tím nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním žalobce (mytí komunikací) a následkem (množství nerozpuštěných látek z míst, kde byly vzorky odebrány). Sankcionováno bylo mytí obslužných komunikací vodou, čímž bylo dojit ke změně její jakosti splňující definici odpadní vody, nebylo prokazováno, že by se mohlo jednat o odpadní vody, pokud mohly po mytí ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Nebylo hodnoceno, zda může dojít k ohrožení jakosti povrchových vod či konkrétně vodních toků v blízkosti areálu kamenolomu, když tyto vody tam nejsou.

Namítá nesoulad odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, když na str. 4 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že došlo k ohrožení podzemních vod, což jsou podle názoru žalobce nepodložené domněnky, na str. 4 prvostupňového rozhodnutí je

uvedeno jiné zjištění. Konkrétní rozpor, který v odůvodnění žalobce spatřuje, neuvádí. Dále uvádí, že vody po mytí nebyly zařazeny ani pod jednu z definic odpadních vod a znovu opakuje, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním (mytím) a následkem (změnou jakosti vody). Samotná skutečnost, že k mytí byla použita důlní voda, nezakládá podle názoru žalobce předpoklad o tom, že došlo ke změně její jakosti takovým způsobem, aby mohla být považována za odpadní vodu.

Dále namítá, že v druhém případě (z kontextu se patrně jedná o druhý správní delikt) se nepodařila prokázat ani možnost ovlivnění podzemních vod, když důkazy předloženy nebyly, a dále proto, že to není prakticky možné, neboť prach z drceného kameniva jako přírodní materiál by byl přes jednotlivé svrchní kulturní vrstvy filtrován. Namítá rozpornost odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 8 odst. 3, kdy je mu vytýkáno, že nedisponuje žádným povolením k nakládání s vodami, kterým však ani disponovat nemůže. Namítá tak, že nemůže být sankcionováno za to, že nemá povolení, které mít nemůže. Znovu namítá, že se nepodařilo prokázat, že vody po mytí komunikací jsou odpadními, proto se nemohl dopustit příslušných deliktů. Dále namítá, že mu není známo, že by takové jednání bylo v minulosti sankcionováno, a že by správní orgán vydal povolení pro nakládání s vodami používanými pro skrápění komunikací. Takové povolení by bylo nutné pro veškerou takovou činnost (např. čištění veřejných komunikací, prostranství, letišť).

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, obsahově uváděl obdobné důvody jako v odůvodnění rozhodnutí.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že definici důlní vody podává ust. § 40 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., definici odpadní vody pak ust. § 38 odst. 1 vodního zákona. Pokud byla dne 20. 9. 2016 k čištění komunikací a zpevněných ploch v areálu kamenolomu použita důlní voda, která po smísení s materiálem nacházejícím se na komunikacích a zpevněných plochách vykazovala silný zákal, pak se jednalo o odpadní vodu, neboť stykem důlní vody s materiálem (jemná frakce kameniva) došlo prokazatelně ke změně její jakosti a tato odpadní voda mohla ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Inspekce odebrala dva vzorky vody, v nichž bylo zjištěno shora uvedené množství nerozpuštěných látek na litr. Odváděním odpadních vod z očisty komunikací a zpevněných ploch přes provizorní sedimentační nádrže do půdních vrstev a následně do vod podzemních tak byla naplněna skutková podstata deliktu podle ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona. Takto vzniklé odpadní vody lze vypouštět po jejich přečištění na přípustnou míru, do vod povrchových pouze na základě platného povolení k nakládání s vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona (v daném místě se povrchové vody nevyskytují), vypouštění odpadních vod do podzemních vod není možné (ust. § 38 odst. 7 vodního zákona). Dále je možné odpadní vody akumulovat v bezodtoké jímce a po jejich předčištění je možné je opětovně využít např. k očištění komunikací a zpevněných ploch. Odpadní vody vznikající očištěnou komunikací a zpevněných ploch areálu akumulovat v bezodtoké jímce, vypouštění do vod povrchových by pak bylo možné pouze za předpokladu jejich řádného předčištění, do podzemních vod to není možné vůbec. Ropné znečištění nebylo prokázáno. Silniční příkop ani vzdálenost od nejbližšího vodního toku

nelze považovat za podstatnou skutečnost. Čerpací stanice shora uvedená je zařízení, v němž se závadná látka (motorová nafta) skladuje a používá ve větším rozsahu, proto je povinnost učinit opatření, a by při zacházení s naftou nedošlo k jejímu vniknutí do vod, a aby byla umístěna tak, aby bylo zabráněno nežádoucímu úniku nafty do půdy nebo jejímu smísení se srážkovými vodami. Půda se pod čerpací stanicí nevyskytuje, stanice je umístěna na betonových panelech, které leží na vrstvě jemného kameniva, pod nímž se nachází rostlý terén – samotná hornina. Povinnost k příslušnému opatření je stanovena v ust. § 39 odst. 4 vodního zákona, které hovoří o umístění zařízení. Samotné horninové složení terénu tak nemůže nahradit trvalé zabezpečení ve formě nepropustné plochy, která je vyspádována do zachytné jímky.

Dále je uvedeno, že absence odkazu na věcnou příslušnost inspekce (ust. § 125l odst. 7 vodního zákona) by zakládala nezákonnost rozhodnutí. V případě užití důlních vod se z nich stávají vody odpadní, proto žalovaný nemá pochybnost o tom, že v případě vypouštění těchto odpadních vod přes půdní vrstvy do vod podzemních se jedná o nedovolené nakládání s podzemními vodami, neboť k vypouštění odpadních vod do vod podzemních je zapotřebí povolení podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona: „*Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba ... (c) k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních,...*“.

Podle ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že ... (b) nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami,...*“.

Podle ust. § 125g odst. 3 vodního zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.*“.

Podle ust. § 38 odst. 1 vodního zákona: „*Odpadní vody jsou vody použité v obytných, průmyslových, zemědělských, zdravotnických a jiných stavbách, zařízeních nebo dopravních prostředcích, pokud mají po použití změněnou jakost (složení nebo teplotu), jakož i jiné vody z těchto staveb, zařízení nebo dopravních prostředků odtékající, pokud mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Odpadní vody jsou i průsakové vody z odkališť, s výjimkou vod, které jsou zpětně využívány pro vlastní potřebu organizace, a vod, které odtékají do vod důlních, a dále jsou odpadními vodami průsakové vody ze skládek odpadu.*“.

Podle ust. § 125l odst. 7 vodního zákona: „*Správní delikt podle § 125j v prvním stupni projednává Česká inspekce životního prostředí. Správní delikty podle § 117 odst. 2 a § 125b odst. 1 písm. d) a e) projednává v prvním stupni Státní plavební správa. Ostatní delikty podle tohoto zákona projednává v prvním stupni obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo Česká inspekce životního prostředí. Přestupky v blokovém řízení podle § 117 odst. 3 písm. d) projednává Státní plavební správa nebo Policie České republiky. Správní delikt projedná ten z příslušných správních orgánů, který dříve zahájil řízení, nebo bylo-li řízení zahájeno v týž den, tak obecní úřad obce s rozšířenou působností nebo Státní plavební správa.*“.

První žalobní bod týkající se nedostatku zákonné kompetence soud nepovažuje za důvodný, neboť dostatečným zákonným zmocněním je shora uvedené ust. § 125l odst. 7 vodního zákona. Toto ustanovení inspekci opravňuje k projednání všech deliktů kromě těch zde uvedených, které projednává jiný správní úřad, což se v daném případě stalo. Odkaz žalobce na velice obecná a demonstrativní ustanovení § 112 vodního zákona je tak nepřipadný, neboť tyto obecně vymezené kompetence ve věci projednání deliktů podle vodního zákona doplňuje speciální ustanovení § 125l odst. 7 vodního zákona. Soud ze znění shora uvedené právní normy nemá za to, že by bylo nějak nejasné nebo nedostatečně vymezovalo kompetenci inspekce, což žalobce v žalobě ani nijak blíže nerozvádí kromě svého poukazu na toto ustanovení. Vzhledem k poměrně velké obecnosti tohoto žalobního bodu tak soud dále nemá co dodat.

V dalším žalobním bodě žalobce namítá nedostatečné skutkové vymezení deliktu z hlediska definice odpadních vod. Soud nic takového z odůvodnění rozhodnutí nezjistil – žalovaný, stejně jako inspekce, dostatečně jasně uvedly, že odpadní vodou se stává voda důlní poté, co je změněna její kvalita aktivitou žalobce v areálu. Námitka, že výrok neobsahuje uvedení skutečnosti, že se jedná o odpadní vody, v čemž žalobce spatřuje nedostatek rozhodnutí, soud nepovažuje za důvodný – ve výroku prvního deliktu je jednoznačně uvedeno, jakým jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu a je zde výslovně uvedeno, že se jedná o vody odpadní. Soud tak odkazuje na předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, kde jsou oba výroky rekapitulovány, a z nichž jednoznačně plyne jak skutkové vymezení, tak i právní posouzení deliktů. Názor žalobce, že důlní vody nejsou odpadními vodami, je v příkrém rozporu se závěrem žalovaného, který dostatečně jasně a srozumitelně uvedl, že použitím důlní vody se tato voda stává odpadní, neboť se touto aktivitou žalobce změnila její kvalita, což plně odpovídá zákonnému ustanovení § 38 odst. 1 vodního zákona. Soud v takovém závěru žádnou nesrozumitelnost nespatřuje. Pokud žalobce poukazuje na toto ustanovení zákona, není soudu dost dobře jasné, v jakém směru jím argumentuje, když právě ze znění této normy vychází i žalovaný a v odůvodnění konkrétně vysvětluje, proč jednáním žalobce došlo k naplnění této normy. Tato část žalobního bodu je podle názoru soudu poměrně velice nejasná a konkrétně nerozporuje závěr žalovaného týkající se odpadní vody.

V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by odpadní voda byla způsobena jednáním žalobce, tedy mytím komunikací, a namítá nedostatek příčinné souvislosti (tak to podle názoru soudu plyne z obsahu tohoto žalobního bodu). Nic takového v daném případě soud rovněž nezjistil – žalobce nebyl sankcionován za činnost mytí komunikací v areálu, ale za to, že po této činnosti vypouštěl odpadní vody prostřednictvím půdních vrstev do vod podzemních. To je podstata správního deliktu a tak

je i skutkově zcela jasně vymezena ve výroku rozhodnutí. Formulace výroku podle názoru soudu by obstála i bez konkrétního vymezení činnosti žalobce („mytí obslužných komunikací“), neboť podstatou deliktu není tato konkrétní činnost, ale obecně jednání žalobce spočívající v nakládání s odpadními vodami (ust. § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona). Přímé prokázání konkrétní činnosti tak podle názoru soudu není podstatnou skutečností, která by naplňovala skutkovou podstatu deliktu, a proto poměrně velice obecné úvahy o příčině, jednání a následku ve vztahu k této činnosti nejsou namístě, neboť pro právní posouzení jednání žalobce nemají žádný vliv. Nicméně soud pouze upozorňuje, že tato formulace činnosti („mytí obslužných komunikací“) plyne zjevně z kontrolního zjištění inspekce na místě samém dne 20. 9. 2016 (srovnej dílčí protokol o průběhu kontroly z téhož dne, který je mj. podepsán i zástupcem žalobce), proto je logické, že takové zjištění bylo převzato v dalším řízení o deliktu do popisu skutku. Žalobce v žalobě nikde nenamítá, že by se tomuto zjištění v průběhu správního řízení bránil a skutkový děj vysvětloval jinak. Proto při této obecnosti tohoto žalobního bodu soud uzavírá, že popis skutku plyne z provedeného řízení a má oporu v předloženém správním spise.

Pokud žalobce dále poměrně velice obecně namítal, že se správní orgány nezabývaly ohrožením povrchových vod, pak soud rovněž nic takového nezjistil – není znakem skutkové podstaty shora uvedené míra ohrožení, ale samotné jednání spočívající v nakládání s odpadními vodami bez příslušného povolení, což v daném případě bylo v řízení zjištěno (obsah nerozpuštěných látek vysoce převyšoval limity uvedené v rozhodnutích Okresního úřadu Opava ze dne 3. 5. 2000 a 13. 6. 2000, které žalobce předkládal v rámci kontroly dne 20. 9. 2016, které však povoluje vypouštění odpadních vod do vodního toku Záviliší, v daném případě se pak jednalo o vypouštění odpadních vod mimo toto povolení prostřednictvím půdních vrstev). Takové jednání není přípustné v žádném rozsahu. S tímto žalobním bodem pak souvisí i argumentace žalobce o své provozní činnosti a činnosti jiných subjektů – v daném případě je pochopitelné, že z provozní činnosti žalobce budou nějaké odpadní vody vznikat. Na tento případ však pamatuje žalobcem předkládané rozhodnutí Okresního úřadu Opava, kdy pouze za těchto podmínek žalobce může s těmito vodami tímto způsobem nakládat. V tomto případě však není sankcionován za to, že užívá důlní vodu k běžným provozním činnostem v souvislosti s provozem kamenolomu, ale že touto činností dochází k nepovolenému nakládání s takovou vodou (konkrétně vsakování vody prostřednictvím půdních vrstev, což je přímo uvedeno ve skutkové větě rozhodnutí). To je nepovolená činnost, za níž byl žalobce potrestán, nikoliv obecné použití důlní vody k běžným činnostem. Pokud při běžné činnosti žalobce odpadní voda vzniká, a to podle názoru soudu bylo dostatečně v rozhodnutí odůvodněno, pak musí dodržovat povinnosti k takové odpadní vodě se vztahující.

Rovněž nedůvodný je poukaz žalobce na to, že mu je na jedné straně vytýkáno, že vypouští vody bez povolení a na druhé straně, že takové povolení nemůže získat, neboť nic takového z odůvodnění rozhodnutí neplyne – žalovaný rozebíral odvolací argumentaci žalobce a v jejím rámci vysvětlil, že do podzemních vod není možné odpadní vody vypouštět nikdy, do povrchových vod pouze v mezích příslušných povolení. Soud tak žádný rozpor v takovém závěru nevidí, neboť je z něho patrné, za jakých podmínek je možné s odpadními vodami vzniklými v areálu nakládat.

Soud tak nepřisvědčuje ani dalším velmi obecně formulovaným žalobním bodům týkajícím se běžné činnosti žalobce či jiných subjektů – jak bylo již několikrát řečeno – pokud žalobce používá důlní vody v areálu, vzniká touto činností odpadní voda, jak bylo při kontrole a při rozboru vzorků zjištěno, a s takto vzniklou odpadní vodou musí nakládat tak, jak mu to stanoví vydané povolení. To v daném případě zjištěno nebylo, odpadní vody byly nalezeny na jiných místech, než na těch, které byly tímto povolením vymezeny, a jejich rozbořem bylo zjištěno, že se jedná o odpadní vody s velkou příměsí nerozpuštěných látek. S takovou vodou je žalobce povinen nakládat jako s vodou odpadní – nic jiného v řízení zjišťováno nebylo a za nic jiného žalobce potrestán nebyl. Soud pak dále uvádí, že žalobce svá obecná tvrzení o „správné praxi správních orgánů ve vztahu k obecným zásadám“ ani nedokládá, ale ani skutkově blíže nekonkretizuje, proto se k ní nemůže konkrétněji vyjádřit.

Konečně žalobní bod týkající se ropných látek podle názoru soudu nemůže obstát, neboť z odůvodnění rozhodně výslovně plyne, že nic takového v řízení zjištěno nebylo, a žalobce tak za nic takového nebyl potrestán.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu